

opusdei.org

Plesati Hula u traganju za svetosti

Jane Reckart, majka šestero
djece, studira strojarstvo na
Sveučilištu Stanford.

15.01.2010.

Iz ljubavi prema slobodi koju je imao
sveti Josemaría, naučila sam da me
Bog s razlogom načinio ovakvom
kakva jesam te da kao kršćanka
moram biti otvorena njegovim
poticajima tako da mogu ispuniti ono
što on od mene želi. Ne mogu
dočekati da otkrijem kako se
jamajkansko/engleska hula-plesačica

i inženjerka strojarstva sa šestero djece uklapa u njegove planove.

Sve što znam o katoličanstvu naučila sam od članova Opusa Dei. Bila sam studentica strojarstva na Stanfordu kada sam upoznala čovjeka koji će kasnije postati moj suprug. On je bio u Opusu Dei, ali za moje neiskusne osamnaestogodišnje oči, neobrazovane u vjerskim pitanjima, bio je on samo vrlo pobožan tip i nisam željela biti isključena iz toga što je očito bio jedan važan dio njegovog života.

Išla sam na satove katoličkog vjeronauka kod svećenika Opusa Dei kako bih istražila katoličanstvo i odlučila je li vjera koju bih mogla prihvatiti. Sjećam se da sam sa svakog sata odlazila misleći, "Ovo sve toliko ima smisla. Pitam se zašto svi nisu katolici." Tijekom tečaja postala sam katolkinja, ali nastavila sam s nastavom jer mi je jako pomagala.

Kada sam diplomirala na fakultetu, postala sam supernumerarija Opusa Dei.

Cijenila sam Djelo zbog bogate katoličke doktrine koju mi je pružalo, ali ono što je prevagnulo, što je uzrokovalo da od razmišljanja “ovi ljudi uče zbilja dobre stvari ” dođem do “želim biti dio toga,” bila je velika ljubav prema slobodi koju je imao osnivač. Postoji priča o svetom Josemariji koju sam nekoliko puta čula, iako je svakog puta bila malkice drugačija. Ovo je moja omiljena verzija:

Sveti Josemaría je jednom opisao poziv u Opus Dei kao da smo na putu. To je jedan put koji vodi Bogu, ali zaista je slobodan izbor način na koji svako od nas putuje tim putem. Možemo hodati ravno, možemo hodati pomalo cik-cak, pomoću kolica, plesajući rumbu, vozeći motocikl. Savršeno smo slobodni

živjeti duh Opusa Dei na način koji najbolje odgovara našim individualnim okolnostima.

To mi se svidjelo jer kroz život nisam nikada imala osjećaj da se bilo gdje potpuno “uklapam”. Američki san, pravi američki način života čini se kao da je osmišljen za nekoga drugoga, nekoga tko ne odgovara mom opisu.

Moji su roditelji bili imigranti u Sjedinjenim Državama tako da nam se događalo sve ono što se događa tim prvim generacijama: imali su naglasak; jeli smo drugačiju hranu; ono što smo jeli, jeli smo drugačije jer smo drugačije od svih držali nož i vilicu. Čak sam imala i dvojno državljanstvo – od Sjedinjenih Država i Velike Britanije jer kada sam rođena moj otac još uvijek nije bio američki građanin.

Ne samo da se nisam uklapala nacionalno govoreći, nego nisam ni

rasno. Etnički, kada sam popunjavala standardne formulare, morala sam ispuniti rubriku “drugo” jer mi je otac bio bijelac iz Engleske, a majka Jamajčanka crvenkaste kože. Nema ničega što bi vas natjeralo da se osjećate drugačijim nego to što morate ispuniti rubriku “drugo”.

Dok je većina američkih očeva bila zaposlena uspinjući se poslovnim ljestvama, moji su roditelji slijedi blago hipijevski duh vodeći nas sa sobom u Mikroneziju gdje je moj otac bio liječnik mirovnjačkog korpusa. Svoje sam djetinjstvo provela u tropima penjući se na stabla guave i učeći plivati u rijekama, dok su moji vršnjaci kod kuće vozili skateboard i rolali se. To vam nije potrebno kada nemate popločanu cestu ni pločnik. Dok su moji tipični prijatelji iz razreda svoje slobodno vrijeme provodili slušajući američki Top 40, gledajući *The Brady Bunch* i čavrljajući na telefon, mi nismo čak

ni radio imali. Kada su moga oca trebali u bolnici poslali bi dežurnog da dođe pokucati na prozor kako bi ga pozvao.

Kasnije smo se preselili na Hawaje gdje smo imali neke američke kulturne potrepštine. Imali smo telefon i TV, iako TV na Havajima prikazuje program koji tjedan dana kasni za onim u matičnoj zemlji, tako da smo svake godine gledali specijal povodom Dana zahvalnosti tijekom priprema za Božić. Naš je grad imao kino, ali je to također bilo i skladište za lijesove tako da nikad nitko nije sjedio u prvih nekoliko redova.

Nadalje, s prilično jakom azijskom populacijom na Havajima, obično su prikazivali kung fu filmove. Dok su s druge strane Tihog oceana djevojčice mojih godina odlazile na satove baleta kako bi unaprijedile svoje držanje i ljupkost, ja sam plesala hula ples, učila stare havajske pjesme i izrađivale mirisne leis.

Otišla sam na fakultet u Kaliforniju nakon što sam odlučila da ne bih preživjela više od jednog sata udaljena od oceana. Čak ni na fakultetu nisam se zaista “uklopila”. Bila sam jedina osoba koja je došla iz obitelji sa šestero djece. I da stvar bude gora, moja obitelj nije bila ni katolička ni mormonska, tako da ta brojnost nikome nije imala smisla. Ne mogu vam ni reći koliko sam puta čula “Zašto bi itko imao toliko puno djece ako to ne mora?”

Čak ni nakon diplomiranja, još se uvijek nisam “uklapala”. Dok su moji kolege željeli postati poslovođe, liječnici, odvjetnici planirajući jedno ili dvoje djece u budućnosti, ja sam postala kućanica sa šestero djece koji su stigli jedno za drugim. Čak i sada povremeno plešem hula ples. Vrhunac moje plesne karijere sigurno je trenutak kada sam nastupala, tri dana prije nego ću

roditi svog najstarijeg sina, pred vrlo cijenjenom publikom.

Ono što sam naučila iz ljubavi prema slobodi svetog Josemarije jest da nije važno što se nisam uklapala. Nisam se ni trebala uklapati. Bog me je s razlogom stvorio ovakvom kakva jesam i moja je uloga kao kršćanke da budem otvorena njegovim zahtjevima tako da mogu ispuniti ono što on od mene želi. Ne mogu dočekati da otkrijem kako se jamajkansko/engleska hula-plesačica i inženjerka strojarstva sa šestero djece uklapa u njegove planove. Znam da neće biti glupo.

Opus Dei je nevjerojatno obogatio moj život, jednako u praktičnom kao i u više duhovnom smislu. Praktično govoreći, i iskreno gledajući na statistike braka u Sjedinjenim Državama, bez Djela možda više ne bih bila udana za svog muža kojeg jako volim. Sveti Josemaría j rekao

da je upravo muž put prema svetosti. Imajući to na umu, mislim da sada trebam biti puno svetija nego sam bila prije što sam upoznala svoga muža – ili se tako bar ponekad osjećam. Sveti Josemaría učio nas je da volimo mane svoga muža i ja to i radim iako ih ponekad volim stisnutih zubi. Pomaže znati da dok ja škripim zubima, on se također jako trudi voljeti moje mane poput onih kada bacim novine prije nego je on završio s čitanjem, ili način na koji zujim kuhinjom i spremam mlijeko baš nakon što ga je on izvadio u namjeri da si natoči čašu.

Druga praktična posljedica koja proizlazi iz moje povezanosti s Opusom Dei jest ta da bez potpore Djela nikada ne bih imala ovoliko djece koji ispunjaju moj život ljubavlju, škakljanjem i smijehom. Cijelog sam života sanjala da ću imati brojnu obitelj poput one u kojoj sam odrasla, ali bila sam nepripravna na

to koliko će iscrpljujuće trudnoća na mene djelovati. Bila sam bolesna, neraspoložena i depresivna mjesecima tijekom svake trudnoće. Nikada ne bih imala više od jednog ili možda dva djeteta da od svetog Josemarije nisam naučila da velikodušnim prihvaćanjem djece u svoju obitelj, čak i kada je to teško, i dijeleći s njima ljubav koju nam Bog daje, izgrađujemo društvo i sudjelujemo u Božjem činu stvaranja.

Duhovno govoreći, bez da mijenjam ono što svaki dan radim, bilo da je to pranje ogromnih hrpa rublja ili vožnja na trening odbojke ili opet nanovo ići u školu, Opus Dei dodao je novo značenje svemu što radim. Sveti Josemaría nas je učio da naš rad nije prepreka za provoditi vrijeme s Bogom. Upravo suprotno, naš rad može biti molitva kada ga učinimo dobro i prikažemo ga Njemu. Prema tome, kada sam neki dan ribala pastu za zube sa zastora

(dokaz onoga što sam jedino mogla pretpostaviti, a to je da je netko nekoga naganjao s četkicom za zube), dok sam god to radila iz ljubavi prema Bogu i bez da se fokusiram na to što ću učiniti toj djeci kada ih jednom uhvatim, molila sam. Prilično zadivljujuće.

Kada svoj rad prikazujem Kristu, on dobiva značenje. To je važno kada je sve što radite to da mijenjate pelenu za pelenom, uz to još i čistite proliveno mlijeko i presuđujete u beskrajnim prepirkama među djecom. Život ipak mora biti nešto više od čisto truda da se ne zadave djeca. I jest. Sveti Josemaría nas uči da prigrlimo križ, pogotovo male križeve koje nam Bog šalje svakoga dana. A reći ću vam, ako pronalazak eksplodirane kemijske olovke u sušilici punoj rublja – i to ne jednom, već tri puta u nekoliko tjedana – nije križ, onda ne znam što jest.

Djelo mi pruža moralni kompas za donošenje etičkih odluka koje svaki dan rastu poput korova u vrtu. Posebno sam zahvalna na tom kompasu kada svoju djecu poučavam kako primijeniti katolički moral na svoje iscrpljujuće živote dvadeset prvog stoljeća. Svi roditelji imaju svoje moralne standarde koje žele prenijeti na svoju djecu, ali Opus Dei mi je pomogao objasniti te standarde svojoj djeci i razjasniti im zašto su važni. Tako mogu reći “Tući svoju sestru s Power Rangerom nije loše zato što ja tako kažem, već zato što svi trebamo naučiti kontrolirati svoj bijes, zapravo, nije li prekrasno što imaš sestru koja ti pruža tolike prilike da svoju ljutnju naučiš kontrolirati?” Nadalje, Djelo mi je dalo pouzdanje da se čvrsto držim tih moralnih standarda, čak i kada se čini da se nitko drugi njih ne drži. To mi pomaže u trenucima kada djeca dođu kući i mole “Smijem li dobiti Gameboy/ Nintendo/ ili neku drugu

najnoviju električnu napravu? Ja sam jedini u svom razredu koji to nema.” Bez da se brinem da možda griješim, da smo zaista jedina obitelj u širokom području Tuscona koja nema spomenutu igračku, mogu pouzdano, iako iscrpljeno, objasniti da je naše vrijeme Božji dar i trebamo ga dobro potrošiti na zadaću, sitne poslove ili čak na razgovor s obitelji.

Od svoje sam majke naučila kako biti mama. Od svojih sam prijateljica u Djelu naučila kako biti katolička majka. Posebno se sjećam sa zahvalnošću jedne prijateljice koja je bila trudna sa šestim djetetom kada sam ja bila trudna s prvim. Pozvala me k sebi i išli smo se sanjkati s njezinom djecom – bila je to moja prva zima sa snijegom. Također me je naučila da ima smisla kupovati dječju odjeću u dućanima s rabljenom robom jer djeca svoju odjeću prerastu prije nego je stignu

iznositi. Još uvijek kupujemo u second-hand dućanima, a novac kojeg uštedimo na odjeći iskoristimo za važnije stvari. Kršćansko siromaštvo, naučila sam od svetog Josemarije, leži u tome da se srce ne ispunjava materijalnim stvarima, nego da se materijalna dobra iskoriste za ispunjavanje Božjeg plana, dok je samo srce nenavezano na njih tako da je slobodno za ljubiti Boga. Ovo mi je bilo neophodno potrebno u trenucima kada sam sa svojom djecom raspravljala zašto ne mogu imati traperice poznatih marki ili automobil koji je mlađi od njih.

Naučila sam da nam je Bog s razlogom dao naše vještine i talente i moramo ih staviti njemu na raspolaganje za njegov veliki plan. Također sam naučila da mi određene vještine Bog nije dao, i to također s razlogom.

Uzmimo primjerice kuhanje. Grozna sam kuharica, a da stvar bude gora, Bog je tako stvorio naše probavne sustave da moram kuhati tri puta dnevno samo da bih svoju obitelj održala na životu. Imala sam puno vremena za razmatrati kako to što sam ja očajna kuharica može dobro doprinosti Božjem planu, dok sam bacala još jedan nejestiv obrok u smeće. Prvo, pomaže mi da budem poniznija. Poniznost je prilično kratkotrajna krepost i može biti teško zahvatiti je i primijeniti u svojim životima, da ne spominjem da sam ponekad, pogotovo kada se tiče ponosa, vrlo slab učenik. Tako mi Bog svakoga dana daje tri prilike za moliti, “Kuhati ovaj obrok zaista nadilazi moje mogućnosti i ne želim to raditi, ali s tvojom pomoći i iz ljubavi prema mojoj obitelji, pokušat ću opet.” Drugo, naučila sam da ljubav prema svojoj obitelji i prema Bogu pokazujem kroz svoj posao, čak i kada je to posao koji je meni težak.

Treće, moja djeca postala su puna razumijevanja gledajući me kako se svakodnevno borim s nedostatkom svojih kulinarskih vještina. Naučili su ne govoriti “Fuj! Ovo ima užasan okus!” Umjesto toga zagrle me i kažu “Mama, hvala ti što si se toliko trudila oko večere, ali ova mi zaista nije omiljena.”

Možda najvažnije, Opus Dei mi je pružio koherentni okvir po kojem izgrađujem svaki aspekt svojega života. Najjednostavnije rečeno, dnevni ritam moga života određuju norme pobožnosti koje sam naučila od Djela. Ići svakodnevno na Misu, razmatrati, čitati duhovnu knjigu, moliti kronicu – sve su to za mene prilike da dohvatim Boga, da ga zagrlim, i da zahvalim za svog supruga, svoju djecu, i mnoge druge blagoslove koje mi daje. Ali koncept životnog okvira seže puno dublje od čisto dnevnog rasporeda. Širi se na to kako vidim svoju obitelj, kako radim

svoj posao, kako dnevno donosim moralne odluke te čak na visoku važnost koju dajem prijateljstvu. Ne postoji kutak moga života koji nije profitirao zbog moje povezanosti s Opusom Dei i zbog toga ću uvijek biti zahvalna.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/plesati-hula-u-traganju-za-
svetosti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/plesati-hula-u-traganju-za-svetosti/) (1.04.2026.)